

OPINIONS

Nº 151 - any 2023

Hi ha una cançó de la Trinca que diu...

Dominen el món dues grans potències i tot un garbuix d'interdependències.

Si és que els volem creure, tots volen la pau, però quan es reuneixen, redéu quin cacau.

I mentre dialoguen a cop de sabata la resta del món, els té per corbata.

S'agafen pel monyo i es tiren per terra són com criatures que juguen a guerra:

“Jo en tinc una bomba que n'és de neutrons, no esguerra el paisatge però en mata a pilons”.

Doncs perquè te'n empapis “jo tinc un míssil que fot unes cebes que en mata cent mil”.

¡Que tiro la bomba! ¡que apreto el botó!

¡¡Mariquita l'últim!! ¡¡Valguem Déu senyor!!

Aquesta cançó es titula “El baion de l'OTAN” (2007), i, la seva lletra, és encara ben vigent.

Ens hem acostumat a viure en un món on sentim a dir, per qualsevol mitjà de comunicació, com una determinada nació ha estat atacada per bombes o míssils que han destruït camps de cultiu, pobles i ciutats amb els seus habitants.

Fets que començaren el 16 de juliol de 1945 quan fou realitzada la primera prova nuclear pels Estats Units a l'estat de Nou Mèxic.

Una vegada vistes les conseqüències i sense cap escrúpol, el 6 i 9 d'agost del mateix any, el president de llavors Harry Truman, va donar ordre de llançar dues bombes atòmiques sobre les ciutats japoneses d'Hiroshima i Nagasaki, fent palès el seu poder amb una arma potentíssima fins llavors desconeguda.

Les destrosses que ocasionaren, varen ser de tal magnitud, que acceleraren la rendició incondicional d'aquell país, posant fi a la Segona Guerra Mundial, però, deixant uns efectes radioactius, que dècades després encara s'arrossequen.

Des de llavors, els avenços de la tecnologia, la medicina i la biotecnologia, han avançat de tal manera que es posicionen en condicions de derrotar quasi tots els virus i bacteris mitjançant vacunes, antibiòtics i altres fàrmacs. Per aquesta raó, sembla que, a no tardar, malalties produïdes per microorganismes patògens, podrien tenir els dies comptats.

Però, de la mateixa manera que es descobreixen fàrmacs beneficiosos ¿fora possible que, amb les mateixes eines, creades per científics en laboratoris per apaivagar o guarir tota mena de mals, s'utilitzessin com arma biològica per disseminar arreu, virus i bacteris patògens, per raons econòmiques de grans empreses farmacèutiques o per alguns barrinats amb ideologies despietades, posant en perill tota mena de vida a la terra?

La recerca i els desenvolupaments científics, avancen a un ritme tan vertiginós que la majoria de nosaltres ens costa assumir. Però, davant dels inqüestionables progressos, entre ells la intel·ligència artificial, ens preguntem ¿Seran capaços de millorar la qualitat de vida de la humanitat? ¿Es poden predir, els resultats a què portarà tanta tecnologia?

Els treballs de cirurgians fent trasplantaments d'òrgans d'un individu o d'un animal a un altre individu, o implantar mecanismes per danys interns, de pell o d'extremitats, fa temps que es duen a cap.

L'any 2004, va arribar a bon fi la inserció d'un cor totalment artificial a una persona, i, poc temps després, es va efectuar la primera operació d'unir una extremitat totalment robòtica a un nervi-múscul humà, mitjançant dos aparells electrònics, un emissor i l'altre receptor que rep ordres per efectuar moviments més enllà del que s'aconsegueix amb pròtesis normalment utilitzades.

Mitjançant la intel·ligència artificial, avui dia, algunes d'aquestes cirurgies complicades, s'estan efectuant per robots amb un 99% d'èxit.

Amb tanta tecnologia ¿es podrà agafar un cos i reconstruir o modificar intencionadament el codi genètic, cablejar de nou els circuits cerebrals, alterar el seu equilibri bioquímic i fer córrer per les artèries i venes un exèrcit de microorganismes capaços de combatre eficaçment qualsevol malaltia?

¿Es podran fabricar éssers artificials amb òrgans humans? Recentment, he llegit en una revista mèdica, que s'estan conservant cervells humans congelats, per a quan arribi el moment, poder instal·lar-los en estructures no humanes. Uns estudis que s'estan fent a la universitat Singularity University de Miami (Estats Units).

¿Arribarà el dia en què la nostra identitat com a persones, els nostres somnis, els nostres estats emocionals i fins i tot les nostres pors, seran irrellevants perquè qualsevol amb un dispositiu electrònic podrà accedir a la nostra ment?

Durant quatre mil milions d'anys, l'ocupació del nostre planeta ha passat des de ser un microorganisme que va anar desenvolupant processos fins a formar l'univers, i, dins d'ell, la terra amb tots els seus components arribant a l'ésser humà. ¿Podria ser que aquest fos l'últim graó d'un procés evolutiu com a individus i que els habitants del nostre planeta fossin substituïts per una població de robots?

Ves a saber.

Particularitzant:

Tot plegat pot semblar ciència-ficció, però ja fa temps que, aquesta ficció, s'està atansant de tal manera, que pot acabar fent-se realitat.

Ens ha tocat viure moments de veritables canvis, però, per sort, somiar, estimar, tenir il·lusions i mirar la vida de manera positiva, encara és al nostre abast. Per tant, malgrat les nostres "ombres", fora bo carregar-nos d'optimisme i mirà endavant. Tant se val si ens queda un temps curt o llarg de vida, d'aquí a cent anys, ningú se'n recordarà que vàrem ocupar un lloc dins l'univers, anomenat terra.

Sabent això. ¿Per què no deixem de banda, persones que amb les seves paraules o fets, ens fan sentir enuig i no mereixen ni un bri de la nostra atenció? ¿Per què no demostrem la part positiva i afectiva que tenim, a qui està mancat d'atenció i d'estima?

Maria Mercè Usón